

Пролог

Однієї холодної зимової ночі народилася принцеса, в душі якої палав вогонь, якому не страшний був мороз, що вкривав землю. Її плач розчулив небо, а зорі заблищали яскравіше, щойно вона вперше розплющила очі.

Востаннє драконів бачили у Раварині ще тоді, коли боги ходили серед смертних, принаймні так кажуть легенди. Та попри те, що вже минуло п'ять століть, як боги не з'являлися поміж людей, душі драконів знову пробудилися й принесли із собою світло туди, де колись панувала темрява.

Ніхто й подумати не міг, що маленька, здавалося б, непоказна принцеса з темним, як сама ніч, волоссям та очима, що, немов дві жаринки, віддзеркалювали внутрішній вогонь, приховувала в собі силу, здатну змінити світ. Але хіба ж не найбільш непримітні, на перший погляд, люди стають тими, хто здатен на найбільш дивовижні речі?

З нагоди першого дня народження доньки король і королева Імірату влаштували пишне святкування на її честь. Після кількох років очікування, нарешті, з'явилася спадкоємиця, тож вони всім серцем любили своє дитя. Дотримуючись давньої традиції, запросили правителів Галакіну, королівства, розташованого далеко за морем Долент, приєднатися до торжества.

Вони прибули з поштом, привізши із собою драконячі яйця — подарунок, який дехто розцінив би як трагедію, загорнуту у святкову стрічку. Королева Галакіну запросила

віщунку, щоб та благословила дитину, як того вимагав звичай. Віщунка заявила, що боги явилися їй уві сні й сповістили, що ці драконячі яйця, які передавалися з покоління в покоління, належать принцесі. Вони були такими старими, що їх вважали скам'янілими, але в ніч, коли народилася принцеса, яйця почали тремтіти. Щойно їх поклали перед принцесою, п'ятеро різнокольорових дракончиків випурхнули на волю й вместилися навколо коліски.

Принцеса і її дракони були одним цілим.

Їхні душі були пов'язані між собою.

Якби віщунка обмежилася лише цим, можливо, все склалося б інакше, але не всі історії мають щасливий кінець. Вона провістила, що душа принцеси була викута із вогню богів, утворивши нерозривний зв'язок із п'ятьма драконами — зв'язок, який не зможе зруйнувати ні смертний, ні бог, і що принцеса або возвеличить своє королівство, або занепасть його.

Дівчинка росла, і разом із нею зростали дракони. Часто можна було побачити, як вона прогулювалася замком, розмовляючи з маленькими звірами або ніжно пригортаючи їх до себе. Вони спали там, де спала вона. Їли, коли їла вона. Коли вона гралася, дракони гралися з нею. Вони були нерозлучними. Такої любові ще не бачив ніхто.

Людей нерідко лякає любов, коли вони усвідомлюють, як її відсутність, так і її силу. Що, як не любов, здатне кинути виклик усім законам логіки? Це почуття може змусити людину кинути в небезпеку, але іноді ті, кого воно лякає, самі стають небезпекою.

Якось напередодні свого п'ятого дня народження принцеса почала вередувати через вбрання для вечері. Її служниця покликала короля, сподіваючись, що той зможе втихомирити свою любу доньку. Але король був сповнений тривоги через пророцтво, спостерігаючи за дочкою і її драконами з недовірою, острахом і ревностями. Коли ж принцеса й далі не слухалася, він замахнувся на неї рукою,

і тоді зелений дракон рвучко кинувся вперед, відкусивши йому мізиниць.

Відтоді замок перетворився на в'язницю.

За непослух принцесу закували в кайдани, а драконів, які не хотіли покидати її, схопили й силоміць заштовхали в клітки. Дівчинка щосили намагалася вирватися, впивалася нігтями в підлогу, прагнучи возз'єднатися зі своїми звірами, а на її зап'ястях на все життя залишилися шрами від кайданів.

Ті, хто колись ставився до неї з добротою та шаную, тепер карали її за зраду.

Зв'язок із драконами, який обернувся прокляттям для Імірату, для маленької принцеси незмінно залишався благословенням, хай із якими труднощами доводилося боротися. Якщо раніше принцеса була всім для батьків, то тепер вона стала найбільшим їхнім розчаруванням. У підземеллях Імірату колись радісна дитина перетворилася на створіння темряви. І хоч в очах батька вона й стала чудовиськом, у цьому мороці їй вдалося зберегти добре серце, хай як воно було зранене. Весь той біль, якого їй завдали, принцеса перетворила на зброю, яку запрягнулася одного дня обернути проти королівства й змусити поневолювачів страждати через усе, що вони в неї відібрали.

Помста — це клятва, підписана кров'ю. Принцеса вірила, що в її жилах тече кров драконів, вона вважала їх сім'єю, і не існувало жодної межі, яку вона не перетнула б, щоб звільнити тих, кого любила найдужче.

Вобличчя б'є дощ і вітер січе щоки, коли я підганяю коня, щоб він швидше мчав крізь непроглядну темряву лісу, і лише сяйво місяця й спалахи блискавки освітлюють шлях. У небі лунає гуркіт грому, зливаючись із тупотом копит. Причин для такої небезпечної подорожі може бути багато: таємниці, розпач, цікавість, помста, поспіх — і це лише деякі з них. Я вже давно облишила спробу розібратися у своїх почуттях, але одного я не можу запечити — непереборного відчуття цікавості, яке охоплює мене сьогодні.

Крутий схил гори нагадує лабіринт із повалених дерев, звивистих стежок і слизького каміння. Мій плащ погано захищає від холоду, що пронизує аж до кісток, а кілька пасм волосся вибилися з коси й прилипли до обличчя, ніби були змащені в сиропі. Але я ніколи не промину можливості дізнатися більше про конфлікт, що назріває між Вареветом та Іміратом.

Мене охоплює ненависть, а обличчя кривиться у гримасі, коли я згадую про своїх ув'язнених драконів. Король Гаррік заплатить кров'ю за скоєне, та навіть цього буде недостатньо. Мій дозор повідомив про солдатів із ворожого королівства мого батька, тож я хочу знати, що вони роблять так далеко від дому в найнебезпечнішій частині континенту.

Ліс Террвін кишить звірами, розбійниками й отруйними рослинами, а з гір спускається туман, який може збити зі шляху навіть найдосвідченішого мандрівника,

ведучи його до краю прірви. Але якщо не втрачати пильності й прислухатися до тихого дзюрчання річки, то можна знайти моє королівство, Естил'ян, заховане в долині біля водоспаду Сисса.

Фінніан пришпорює коня й рівняється зі мною. Його руді кучері випрямилися від дощу й прилипли до чола, а порцелянова шкіра ніби світиться в темряві.

— Ти мені скажеш, чому влетіла в дім, ніби божевільний гоблін, і витягла мене звідти? — запитує він, перекикуючи бурю.

Власне, я так і не пояснила Фінніанові, чому ми вирушили, але ми вже давно перестали з'ясовувати такі подробиці одне в одного.

Куди я, туди й він.

Куди він, туди і я.

— Божевільний гоблін?

— Так. — Він відкашлюється, і я одразу ж здогадуюся, що він збирається передражнювати мене. — *Фінніане, поквапся! Сідай на коня! Труп рухається швидше, ніж ти!* — На останньому слові його голос зривається, і я починаю сміятися голосніше.

— Солдатів Варевету бачили в одній із місцевих таверн, а це далеченько задля кухля пива.

Ми сповільнюємо коней, проходячи крізь пошарпані негодою і часом ворота, під копитами хлюпає багнюка. В повітрі відчувається запах солі, що доноситься з моря. Я вже була в цьому селі, але тепер, потопавши в сутінках, темні дерев'яні будинки, крамниці й таверни здаються ще похмурішими.

Я слідую за Фінніаном до гамірного закладу, переповненого солдатами. Коней ми прив'язуємо до стовпа — краще тримати їх поруч, якщо раптом щось піде не так. Ми озброєні, але без обладунків, щоб здаватися простими мандрівниками й не привертати зайвої уваги. На моєму корсеті й уздовж ніг висять ножі, а єдиним натяком на те, хто

я насправді така, слугують два кинджали з драконами, які я завжди ношу із собою.

Світло ліхтаря витанцювує на веснянкуватих щоках Фінніана.

— То який план?

— Ти залишайся внизу й постарайся щось вивідати у п'яних солдатів. А я заберуся нагору й спробую крізь дошки підслухати тих, хто вище рангом.

Він киває і, перш ніж зникнути за дверима таверни, поправляє свою червону туніку.

Через кілька хвилин я заходжу всередину і, щойно за мною зі скрипом зачиняються двері, опиняюся у вирі фальшивих нот музикантів. Я ніколи не любила галасливі місця, але Фінніан у них як риба у воді — саме це й робить нас чудовою парою. Я вдивляюся в натовп і помічаю його біля барної стійки, оточеного кількома темно-зеленими плащами. Він закидає голову, заливаючись реготом, і хоча я не чую його, сміх Фінніана лунає в моїй голові, немов мелодія, яка закарбувалася там назавжди.

Я обережно ступаю по нерівній підлозі й, опустивши голову, пробираюся до темних сходів у кутку, проходячи повз хаотично розставлені столи, за якими солдати грають у карти або вигукують, щоб їм принесли чергову порцію випивки. Ніхто не звертає на мене уваги. Всі надто захоплені тим, що відбувається в них під носом.

Усередині таверна така ж непоказна, як і зовні. Та, власне, в цьому місці й немає потреби у зайвій пишності та метушні, оскільки кожен зупиняється тут з єдиною метою — випити, перш ніж рушити в дорогу далі. Дерев'яні балки підпирають стелю, підтримуючи другий поверх, а на стінах немає нічого, окрім іржавих ліхтарів із застиглими калюжками воску під ними.

У мене сльозяться очі, поки я пробираюся крізь густі клуби тютюнового диму, що заповоняють тісний простір. Я тримаюся тіні вздовж стіни й роблю перший крок нагору